

Mieke Letteboer-Janssens: 'Twee keer afscheid, mijn moeder heeft Alzheimer' Uitgeverij Boekscout, Soest 2014. ISBN: 9789402208085 (Alzheimer/Dementie/PO/1) Zie ook: www.boekscout.nl

Soort boek/ziekte/stijl:

Boek van 142 pagina's waarin Mieke Letteboer-Janssens in dagboekvorm beschrijft hoe haar moeder alzheimer krijgt, naar een verpleeghuis verhuist en tenslotte aan de gevolgen van alzheimer sterft in 2010. Zij licht vanaf 1 december 2008 tot aan juli 2010 toe hoe de familie omging met moeder, hoe ze goede en slechte dagen ervoeren, welke activiteiten ze ondernamen. Daarnaast licht ze toe welke gebeurtenissen in haar gezin aandacht vragen en welke emoties Letteboer-Janssens gedurende deze periode heeft ervaren.

Over de schrijfster:

Mieke Letteboer-Janssens (1966) werd geboren te Hengelo (O). Zij volgde de MEAO te Hengelo, heeft 3 zussen, Eri, Lia en Maja, is getrouwd en heeft twee kinderen, Hein en Charlotte en. Haar vader stierf toen zij 21 was.

boekscout.nl: "Ik ben geboren in Hengelo Overijssel. Ik verloor mijn vader toen ik 21 jaar was en op 13 augustus 2010 overleed mijn moeder. Naar aanleiding van mijn moeders ziekte, Alzheimer, schrijf ik mijn verhaal op een aangrijpende en indringende wijze. Ik zocht in die tijd artikelen en boeken over Alzheimer, maar kon maar weinig materiaal vinden waarin de ervaringen van naasten werden beschreven en zodoende besloot ik dit dagboek bij te houden."

Korte bespreking:

Mieke Letteboer – Janssens licht toe dat haar moeder langzaam maar zeker niet meer voor zichzelf kon zorgen, veel vergat, verward raakte, haar huis verslonsde, en haar persoonlijke hygiëne. Besloten werd dat ze naar een verpleeghuis in Almelo zou verhuizen. En daar zal ze uiteindelijk ook sterven. Letteboer Janssens beschrijft hoe de diagnose werd gesteld, dat haar moeder ook tia's kreeg en steeds minder de moeder was die zij als kind hadden gekend.

Ze schrijft onder andere over hoe zij en haar familie hun moeder bezochten, wat ze met haar deden, hoe haar moeder daarop reageerde. Dat liep soms goed, maar ook wel erg moeizaam. Ze licht toe welke emoties en gevoelens dat bij hen en hun moeder opriep en ook welke gebeurtenissen in hun gezin daarnaast aandacht vroegen. Langzaam gaat haar moeder verder achteruit. Ze vermagerde, kon niet goed meer lopen, ging geestelijk achteruit. Ze stierf in huize Eugeria. Mieke Letteboer-Janssens eindigt het boek met de zin: 'Ik zal je nooit vergeten mam, je was een goed mens en een allerliefste moeder.'

Wat viel op:

-Dat Letteboer schrijft dat alzheimer maakt dat haar moeder haar moeder niet meer is en ook geen gezonde vrouw meer. Dat ze door de alzheimer een kind wordt waarvoor zij nu moeten gaan zorgen.

-Hoe Letteboer goede en slechte dagen beschrijft en dat haar moeder door de alzheimer

verdriet weer opnieuw moet ervaren.

-Hoe ze de dood van haar moeder beschrijft en dat het 'volbracht' is (zie citaten).

Citaten:

Pag.5: 'Ze komt nooit weer terug. Onze 'mammie' keert terug naar haar kind zijn. (...) Na een voor ons eeuwigdurende strijd via huisarts en instanties om haar te plaatsen op een plek waar ze gelukkig kon zijn, kon ze terecht in een verzorgingshuis waar ook haar zus haar laatste jaren had doorgebracht.'

Pag.9 : 'Vandaag gaat het weer uitzonderlijk goed. (...) Natuurlijk houd ik wel in mijn achterhoofd dat dit gesprek morgen weer helemaal vergeten kan zijn, maar voor mezelf was dit toch wel heel prettig.'

Pag.26: 'Terwijl ik dit schrijf huil ik, om haar verdriet dat nu weer terug blijkt te komen. Ik hoop dat de volgende keer als ik haar zie, dit gesprek weer vergeten is.'

Pag.43: 'Het blijkt dat mam inderdaad alzheimer heeft, maar al in een ver gevorderd stadium. Daar schrokken we erg van, mam niet want het kwartje viel gewoon niet.'

www.boekscout.nl : 'Mam heeft ondertussen haar tweeëntachtigste verjaardag gehaald, en we hebben haar en de medebewoners getraakteerd op gebak, hapjes en drankjes. Ze begreep niets van alle cadeautjes die ze kreeg, en dat ze jarig was die dag, ook al had ze al weken ervoor met Maja en Lia gesproken over deze dag. Als het dan zover is, weet ze het niet meer zo goed. Als ik haar feliciteer begint ze te huilen en ik ook. Alsof we beiden weten dat dit misschien wel de laatste keer is dat ze jarig is. We hoeven niets te zeggen, maar we begrijpen elkaar op dat moment en voelen hetzelfde haarfijn aan.'

Pag.104: 'Helaas moet ik nu zelf naar het ziekenhuis voor een galblaasverwijdering.'

Pag. 143: 'Het is gedaan en in mijn gedachten verwoord ik het met volbracht. Mam heeft het achter de rug, alle ellende van haar aftakeling, pijn en misère en onmacht.'